

[Jens Thoff]

Efter min opfattelse står menneskeheden over for tre hovedtrusler. For det første militarismen og den militære destruktion. Det er det, vi har set i Golfkrigen med al uønskelig tydelighed. For det andet den økologiske ødelæggelse. Og for det tredje verdens fattigdom.

Disse tre problemer skal efter vores opfattelse ses i sammenhæng. Det nytter ikke kun at løse den ene del; tingene hænger sammen. Intet forurener mere end moderne krigsførelse, intet sluger flere af de kostbare ressourcer end militæret, og fattigdommen i den tredje verden forøges dramatisk på grund af dens oprustning, som i høj grad er forårsaget af vores.

At udvide NATO's ansvarsområde er derfor intet svar på de reelle problemer. Men det er naturligvis svaret for den krigsindustri, som har det dårligt i disse år, også på trods af Golfkrigen. Det er også svaret for de store masser i den industrialiserede verden, der er beskæftiget ved forsvaret, og hvis karriere, indtægtsmuligheder og eksistensgrundlag er militæret, den militære produktion og den militære forskning.

Når fjenden er væk, vil der derfor være meget stærke kræfter, som forsøger at finde nye, f.eks. gennem en udvidelse af NATO's såkaldte ansvarsområde eller ved at opretholde skræmmebillederne af de gamle fjender. Det sidste er det, der sker, når borgerlige politikere som f.eks. hr. Sønderby taler om sovjetisk invasion og massakre i de baltiske randstater. Det er ikke noget forsvar for den sovjetiske indgriben eller mordet på 13 borgere i de baltiske stater; det er kun et forsøg på at sætte tingene ind i en rimelig ramme. Min fordømmelse af begivenhederne er klar og utvetydig. Men kalder man det for massakre, og kalder man det for invasion, mangler jeg ord for USA's handlinger i Panama, for bombetogterne over Irak eller for den sags skyld Sovjets invasion i Afghanistan og massakrerne dér.

Også i EF-regi drøftes disse ting omkring den militære samordning. I EF samordnes våbentechnologien og -produktionen i stadig stigende omfang. I stadig stigende omfang samordnes forskningen i det militære modstykke til Eureka, i det, der hedder Euklid, i et håb om, at Europa ikke kommer alt for meget bagefter i rustningsproduktion.

Men Golfkrigen har, og det må vi erkende, været en katastrofe for den europæiske våbenindustri. For det var jo ikke briternes Tornado-

fly eller franskmændenes Miragefly, der stod prøven; de sidste kunne end ikke flyve om natten. Næh, det var amerikanernes F-15 og F-16, det var Stealth angrebsfly, og det var Patriot-missiler. Den europæiske våbenindustri er sakte agterud, og det vil koste gigantiske summer, som det offentlige må poste i denne industri for at gøre den konkurrencedygtig.

Skal befolkningen acceptere dette, kræves der fjender. Er de ikke lige for hånden, må man ud i verden for at finde dem. Jeg må jo erkende, at internationale slamberter og forbrydere er der ganske mange af. Så leder man, og man behøver såmænd ikke at lede så længe. Hussein var bare én i mængden.

»Out of area-aktioner« kræver større koordination mellem NATO-landene end hidtil. Det er man gået i gang med for længst. Men kravet om – og det er også forudsætningen for sådan nogle aktioner – større koordination og samordning rejses ikke bare i NATO, men også i EF, som jeg sagde. Snakken om EF-hæren og om multinationale NATO-styrker er i realiteten dele af fuldstændig den samme problematik.

Irakinvasionen i Kuwait var første gang, hvor NATO-Rådet var indkaldt til hastemøde for at behandle et krystalklart »out of area-emne« specielt. Jeg ved godt, at sådanne emner har været drøftet før, men ikke på et til formålet indkaldt møde. Dermed blev der med salami-metoden som redskab og Kuwait som begrundelse flyttet hegnspele ved den lejlighed. Der mangler nu blot, at NATO-Rådet ikke bare konsulterer omkring disse problemer, der ligger langt uden for NATO's ansvarsområde, men at man også får myndigheden til at handle.

Irakinvasionen blev også brugt til at knytte Danmark tættere til Den Vesteuropæiske Union. Danmark har siden invasionen fulgt møderne i Den Vesteuropæiske Union, deltaget i disse møder, også selv om det udtrykkeligt blev sagt ved udsendelsen af »Olfert Fischer«, at indsatsen ikke skulle koordineres af Den Vesteuropæiske Union. I praksis er den blevet det, og Danmark har også efter, at krigen er afsluttet, deltaget i mindst ét af Den Vesteuropæiske Unions møder.

Agter man – vil jeg gerne spørge udenrigsministeren – at fortsætte med at deltage i Den Vesteuropæiske Unions møder? Var det i så tilfælde ikke rimeligt at informere landets lovgivende forsamling om, at sådan agtede man at